

Arrest

nr. 225 451 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 augustus 2017 wordt de zoon Z.B. van de verzoekende partijen erkend als vluchteling door de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 17 april 2018 dienen de verzoekende partijen samen met hun minderjarige kinderen aanvragen in tot het verkrijgen van een visum in het kader van een gezinshereniging met hun zoon en broer Z.B.

1.3. Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen beslissingen tot weigering van de in punt 1.2. gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de verzoekende partijen:

“(…)

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype: Visum lang verblijf (type D): MW

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Aangezien betrokkene zich als meerderjarige niet EU- burger / vader/moeder bij zijn/haar meerderjarige niet Europese zoon in België wenst te vestigen de 19 jarige genaamde Z.B. kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie (niet EU- burger / vader/moeder bij zijn/haar meerderjarige niet Europese zoon) van aanvragers is niet voorzien in de wet. Een humanitair visum kan zodoende worden aangevraagd. De afgifte van een humanitair visum wordt echter niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. In de visumaanvraag van betrokkene zijn er echter geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, door financiële of enige andere vorm van steun. In tegendeel, de te vervoegen zoon gaf dd. 27/04/2016 tijdens zijn pré interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (asielprocedure) aan uit Afghanistan te zijn gevlucht omwille van het feit dat zijn familie zeer vermogend is en de Taliban om deze reden 500.000USD van de vader (=van betrokkene) eisten, wat de familie zou hebben geweigerd. Uit de asielverklaringen bleek dat de familie besloot dat de zoon van betrokkene en zijn neef naar Europa (België en Duitsland) dienden te vertrekken. Tevens blijkt uit de in- en uitreisstempels van het voorgelegde paspoort dat betrokkene de laatste jaren meerdere visa voor Pakistan verkreeg en in 2017 eveneens een visum voor Saoedi Arabië (op 28/05/2017 / periode van 15 dagen), betrokkene heeft schijnbaar de middelen om te reizen en de mogelijkheid zich in 1 van de buurlanden / regio te vestigen. Betrokkene is meerderjarig en wordt geacht om voor zichzelf te kunnen zorgen. Er werd geen enkele medische problematiek voor betrokkene of zijn gezin aangehaald, volgens de medische attesten is iedereen in een goede gezondheid . Betrokkene vraagt een visum aan voor zichzelf, zijn echtgenote, hun kinderen teneinde hun zoon / broer in België te vervoegen, dit toont aan dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst, het omgekeerde is waar, de te vervoegen zoon is eerder geïsoleerd in België, behalve alvast 1 in België (Gent) verblijvende oom. De zoon (broer) in België kwam destijds als minderjarige in België aan, is inmiddels meerderjarig, en wordt dus geacht om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene toont bijgevolg niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor hem kan zorgen, er wordt geenszins aangetoond welke specifieke zorgen betrokkene nog nodig zou hebben en er zijn geen elementen in het dossier die duiden op een mogelijke prangende humanitaire situatie. Betrokkene toont nogmaals niet aan dat de in België verblijvende persoon / zoon zijn enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Betrokkene zou momenteel met zijn gezin in Pakistan verblijven, de aangehaalde problemen van de zoon in het kader van zijn asielprocedure met de Taliban in Afghanistan zijn niet van toepassing op de huidige situatie van het gezin in Pakistan, of worden geenszins verder verduidelijkt. Op basis van het visumaanvraagformulier is betrokkene met zijn gezin in Zone 3 te Jalalabad gevestigd en is zijn beroep handelaar. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de huidige

weigeringsmotieven (infra). Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Raadpleging Vision Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

Aanvrager

PSN:8646863

(...)”

Ten aanzien van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen:

“(...

Aangezien de visumaanvraag van de ouders (...) op 02/04/2019 geweigerd werden worden uiteraard de visumaanvragen van betrokkene/ de 6 meereizende kinderen geweigerd (visumaanvragen XXXX)

(...)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Ten aanzien van de verzoekende partijen

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10, §1, 7° en §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 57/6, §1, eerste lid, 11° en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 31, §3, van de richtlijn 2013/32/EU en artikel 10, §3, a) en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreffende de motivering en van de algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. De verzoekende partijen menen dat er ook sprake is van een beoordelingsfout.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“Het wettelijk kader doet zich als volgt voor: Artikel 17 gezinsherenigingsrichtlijn stelt: In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlening van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, als mede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Artikel 10 par. 3 a) stelt: Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is, a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van de gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreeks opgaande lijn zonder de in artikel 4 lid 2 onder a) genoemde voorwaarden toe te passen. Artikel 9 preambule gezinshereniging stelt: De leden van het kerngezin, dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen, hebben steeds recht op gezinshereniging. Artikel 8 preambule gezinshereniging stelt: De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten ervoor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening en hun recht op gezinshereniging. Verzoeker verwijst naar de gezinsherenigingsrichtlijn omdat deze richtlijn als het ware een recht op gezinshereniging inhoudt indien alle betrokkene derde landers zijn. Artikel 10 par. 1 7° stelt: De ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is

dan 18 jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijk persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. Artikel 57/6 par. 1 lid 1, 1° stelt: De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd 1° om aan de vreemdeling [3 ...]3 de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen; Artikel 57/6 par. 1 lid 2 stelt: De in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen: Aangezien betrokkene zich als meerderjarige niet EU-burger / vader - moeder bij zijn meerderjarige niet Europese zoon in België wenst te vestigen de 19 jarige genaamde Z.B. (...) kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 Vw, deze categorie (niet EU-burger / vader — moeder bij zijn / haar meerderjarig niet Europese zoon) van aanvragers is niet voorzien in de wet. Verzoeker verwijst naar artikel 10 par. 1 7° Vw. De constitutieve elementen om aan dit artikel te voldoen de volgende:

- ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw: verzoekers stellen vast en hierover bestaat geen betwisting dat zij de ouders zijn van B.Z. (...) die op 29 aug 2017 het statuut vluchteling heeft ontvangen van het CGVS (stuk 3).

- voor zover zij met hem komen samenleven: het is de bedoeling dat verzoekers als vader / moeder van B.Z. (...) met hem komen samenleven.

- Het rijk is binnen gekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdelingen en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft. Hierover bestaat geen twijfel want verzoeker werd erkend als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (zie bijlage 26 - stuk 4).

- op voorwaarde dat hij jonger is dan 18 jaar. Het is bij deze voorwaarde dat blijkbaar de schoen knelt.

Verzoeker is op vandaag 19 jaar 7 maanden oud. Verwerende partij is derhalve van mening dat verzoekers zich dus niet meer kunnen verwijzen naar de bepaling van artikel 10 par. 1 7° Vw waarbij zij van rechtswege dienen te worden toegelaten in het Rijk voor een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekers zijn van oordeel dat ondanks het feit hun zoon als minderjarige de asielpprocedure heeft doorlopen. Hij was 16 jaar en 3 maanden toen hij in België als niet begeleide minderjarige het Rijk is binnen gekomen. Hij was 16 jaar en 4 maanden oud toen hij internationale bescherming heeft aangevraagd op 20 jan 2016. Verzoekers verwijzen naar artikel 57/6 par. 1 lid 2 die stelt dat verzoeken om internationale bescherming afgerond moeten worden binnen de 6 maanden. Verzoekers stellen vast dat het verzoek tot internationale bescherming van hun zoon 1 jaar en 8 maanden heeft geduurd. Dit in strijd met artikel 57/6 lid 1 lid 2 Vw. Verwerende partij kan zich niet wegsteken achter het feit dat dit artikel pas in werking is getreden op 22 maart 2018. Helemaal niet, immers de procedurerichtlijn 2013/32/EU stelt in artikel 31 par. 3 het volgende: De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond. Om alle discussie te vermijden of de richtlijn 2013/32/EU al dan niet van toepassing was (zie laatste artikel van de richtlijn) staat wel vast dat de oude richtlijn 2005/85/EG wel van toepassing het verzoek tot internationale bescherming van hun zoon. Artikel 23 par. 2 lid 2 van de oude richtlijn stelt eveneens dat de lidstaten het verzoek afronden binnen de 6 maanden. Bovendien heeft de zoon van verzoekers nooit of te nimmer een brief of schrijven ontvangen (zoals de oude richtlijn het voorzag) in kennis werd gesteld van het uitstel om zijn verzoek te behandelen. Uit het bovenstaand blijkt derhalve dat verwerende partij zich niet dienstig kan beroepen op het feit dat de zoon van verzoekers, vluchteling, op heden meer dan 18 jaar is geworden. Immers mocht verwerende partij de termijn zoals vermeld in de richtlijn 2013/32/EU of zelf vermeld in de oude richtlijn 2005/85/EG en nu verankerd in de wet onder artikel 57/6 par. 1 lid 2 hebben toegepast dan had de zoon van verzoekers zijn statuut als vluchteling ontvangen in augustus 2016 (binnen de 6 maanden). Bovendien blijkt tevens dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend zelf binnen de 3 maanden nadat verzoeker zijn statuut van vluchteling had ontvangen. Dit terugkaatsen ... mocht de zoon van verzoekers nu het vluchteling statuut hebben ontvangen in aug 2016 zou de aanvraag van verzoekers om hun zoon te komen vervoegen gedaan zijn geweest voor de leeftijd van 18 jaar en ging artikel 10 par. 1 7° Vw spelen en konden verzoekers hun zoon in België komen vervoegen. Verzoekers kunnen er toch niet aandoen dat de Belgische administratie bijna anderhalf jaar nodig heeft om aan hun zoon het statuut van vluchteling toe te kennen. De tijd schrijdt verder en hun zoon wordt meer dan 18 jaar waardoor zij het voordeel om zich van rechtswegen te vervoegen bij hun zoon op grond van artikel 10 par. 1 7° Vw

volledig verliezen. Het feit dat verwerende partij weigert de gezinshereniging met hun zoon die het land heeft moeten ontvluchten toe te staan gaat in tegen internationale wetgeving. Immers voorziet richtlijn 2003/86/EG in de preambule artikel 9: leden van het kerngezin, dwz de echtgenoot en de minderjarige kinderen, hebben steeds recht op gezinshereniging; verder ook artikel 8 van de preambule: situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht ... De categorie waartoe verzoekers behoren zijn voorzien in de aanvullende bepaling van artikel 10 par. 3 a van de richtlijn. De motivering van de bestreden beslissing druist in tegen de internationale bepalingen die gezinshereniging beschouwd (minstens voor het kerngezin) als een recht. De nationale wetgeving dient steeds geïnterpreteerd te worden conform internationale wetgevende akten en hun preambules. Bovendien is de beslissing onredelijk. Verzoeker was minderjarig: • Op het ogenblik hij het statuut van internationale bescherming aanvraag • Op het ogenblik hij erkend werd als vluchteling • De aanvraag tot gezinshereniging werd gedaan binnen een redelijke termijn nadat de zoon van verzoekers zijn effectieve verblijfstitel had ontvangen namelijk op 31 okt 2017. Zijn ouders hebben de aanvraag ingediend bij de Belgische ambassade in ISLAMABAD in maart 2018. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van het Hof van Justitie dd 12 april 2018 gekend onder het nummer C-550/16. Volgens het Hof moet de datum van het verzoek om internationale bescherming het uitgangspunt zijn voor de beoordeling van de minderjarigheid in de zin van artikel 10 par. 3 a) Gezinsherenigingsrichtlijn. Verzoeker legt uit: • De gezinsherenigingsrichtlijn preciseert niet op welk tijdstip de minderjarigheid beoordeeld moet worden en op welk tijdstip de derdelander minderjarig dient te zijn om aanspraak te kunnen maken op gezinshereniging overeenkomstig de richtlijn 2003/86/EG en dus zijn recht op grond van artikel 10 par. 3 a) gezinsherenigingsrichtlijn. • Het komt niet aan de Belgische wetgever toe om zelf het tijdstip te bepalen en de beoordelen, gelet op de eenvormige toepassing van het EU-recht en het gelijkheidsbeginsel op grond waarvan het EU-recht autonoom en op eenvormige wijze dient uitgelegd te worden rekening houdend met de context en het doel van de richtlijn 2003/86 ° Het tijdstip waar op het CGVS de zoon van verzoeker heeft erkend als vluchteling is niet van belang. Het is volgens het HvJ het tijdstip van het verzoek om internationale bescherming. Het anders oordelen heeft tot gevolg dat het recht op grond van artikel 10 par. 3 a) afhangt van de behandelingsduur van het verzoek van de zoon van verzoekers vraag tot internationale bescherming waardoor er rechtsonzekerheid wordt geschapen omdat het onvoorzienbaar wordt voor de zoon van verzoekers om te weten of zijn ouders hem mogen vervoegen. Ook bij een grote toestroom van asielzoekers, waardoor er een langere behandelingstermijn ontstaat, heeft tot gevolg dat het recht op gezinshereniging aan verzoekers wordt ontnomen.

° De bestreden beslissing druist ook in tegen het beginsel van gelijke behandeling doordat twee alleenstaande minderjarige vluchtelingen van dezelfde leeftijd die op het zelfde moment een verzoek om internationale bescherming indienen, wat hun recht op gezinshereniging betreft, verschillend kunnen worden behandeld, naargelang te behandelingsduur van het verzoek tot internationale bescherming.

° De gezinshereniging is van toepassing op een erkend vluchteling, niet op een verzoeker van internationale bescherming, maar uit de kwalificati Richtlijn 2011/95/EU volgt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus declaratoire kracht heeft. Bijgevolg heeft elke verzoeker om internationale bescherming die voldoet aan de materiële voorwaarden van deze richtlijn een subjectief recht om erkend te worden als vluchteling, zelf voordat daarover een formeel besluit is genomen. ° Bovendien zou het anders oordelen afbreuk doen aan de nuttige werken van artikel 10 par. 3 a) gezinsherenigingsrichtlijn indien het recht op gezinshereniging afhangt van het tijdstip waarop de bevoegde instantie een besluit over de erkenning vluchteling nemen en dus van de snelheid waarmee die overheid het verzoek om internationale bescherming behandelt. Het standpunt dat er maar recht op gezinshereniging zou bestaan voor zover de vluchteling om het moment van de erkenningsbeslissing nog minderjarig is zou ook indruisen tegen het doel van de richtlijn: het bevorderen van gezinshereniging en het bieden van bijzonder bescherming aan alleen staande minderjarige vluchtelingen.

Het hof van Justitie heeft op 12 april 2018 en zaak C-550/16 geconcludeerd dat een onderdaan van een derde land die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van de indiening van zijn asielverzoek in die staat minderjarig was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarige wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als 'minderjarige'.

Volgens het Hof van Justitie dient de zoon van verzoeker B.Z. (...), de referentiepersoon, beschouwd te worden als minderjarige waardoor hij overeenkomstig artikel 10 par. 3 a) richtlijn 2003/86 het recht

heeft op gezinshereniging met zijn bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn derhalve met verzoekers.

Artikel 12 lid 1 van de gezinshereningsrichtlijn stelt: De lidstaten kunnen eisen dat de vluchtelingen aan de voorwaarden van artikel 7 lid 1 voldoet wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na toekenning van de vluchtelingenstatus. Dit artikel laat de mogelijkheid open tot discretie. Verzoekers gaan dus opzoek naar de Belgische wetgeving. Verzoekers verwijzen naar artikel 10 par. 2 lid 5 Vw. In dit artikel heeft de Belgische wetgever een termijn van 1 jaar voorzien als redelijke termijn. Het artikel stelt: en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt. Verzoekers hebben hun aanvraag op grond van artikel 10 par. 1 7° Vw ingediend in de maand maart 2018. De vraag die zich nu stelt is dit een redelijke termijn zoals het Hof van Justitie voorop stelt. Bij deze beoordeling dienen volgende factoren in acht te worden genomen: • De zoon van verzoeker werd vluchteling verklaard door het CGVS op 29 aug 2017 (stuk 3)

- De zoon van verzoeker heeft zijn verblijfstitel pas ontvangen op 31 okt 2017 (stuk 5)
- De bevoegde Belgische ambassade is in buurland Pakistan. Hieruit volgt dat verzoekers steeds heen en weer dienen te reizen tussen Afghanistan en Islamabad. Vandaar de inreisstempels. Bovendien is Islamabad ver verwijderd van Jalalabad.
- De aanvraag werd door verzoekers dus ingediend in maart 2018 zijnde 5 maanden nadat de zoon van verzoekers zijn verblijfstitel had ontvangen. Dat allemaal bij elkaar genomen is 5 maanden een redelijke termijn temeer omdat de Belgische wetgever in artikel 10 par. 2 lid 5 zelf een termijn van 1 jaar vooropstelt.

BESLUIT:

- Verzoekers stellen een schending vast van de formele motiveringsplicht omdat er met geen woord gerept wordt over toepassing van artikel 10 par. 1 7° Vw. Dit artikel vormt nu toch wel de sleutel van de gehele zaak.
- Er wordt met geen woord gerept over de toepassing van het arrest van het Hof van Justitie dd. 12 april 2018 gekend onder het nummer C-550/16. Huidige zaak betreft een identieke zaak als de zaak die het Hof heeft beoordeeld.
- Verzoekers stellen verder een schending vast van de materiële motiveringsplicht. De volledige motivering van de volledige beslissing is een motivering die overtuigend is en niks terzake doet. Verzoekers hebben geen humanitair visum aangevraagd maar wel degelijk een visum om hun zoon, B.Z. (...), te vervoegen in België. Niks meer en niks minder. De motieven in de bestreden beslissing zijn geen deugdelijke motieven die de weigering tot afgifte kunnen ondersteunen zeker niet in het licht van het recht op gezinshereniging op basis van artikel 10 par. 1 7° in samenhang met artikel 10 par. 3 a) gezinsherenigingsrichtlijn.
- Verzoekers hebben een schending aangetoond van het gelijkheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel (zie supra).
- Verzoekers hebben een schending aangetoond van artikel 10 par. 3 a) van de gezinsherenigingsrichtlijn die wel degelijk van toepassing is (zie supra).
- Verzoekers stellen bovendien ook nog vast dat verwerende partij bij de beoordeling van het verzoek niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft deze niet correct beoordeeld en op grond daarvan is zij in onredelijkheid tot de weigering tot afgifte van een visum D gekomen. Dit wil dus zeggen dat er een schending is opgetreden van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel is dan ook gegrond."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden weigeringsbeslissingen zowel in rechte als in feite zijn gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden weigeringsbeslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen tevens de schending aanvoeren, daar de bestreden weigeringsbeslissingen mede op deze bepaling zijn gestoeld.

De relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 10, §1, eerste lid, 7° en artikel 10, §2, vijfde lid luiden als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2

(...)

[Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.]

(...)”

3.1.4. De ouders van de vreemdeling die werd erkend als vluchteling zijn aldus van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven voor zover zij met hem komen samenleven, hij jonger dan achttien jaar is en hij het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding of als zodanig werd achtergelaten.

In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent gemotiveerd:

“Aangezien betrokkene zich als meerderjarige niet EU- burger / vader/moeder bij zijn/haar meerderjarige niet Europese zoon in België wenst te vestigen de 19 jarige genaamde Z.B. kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie (niet EU- burger / vader/moeder bij zijn/haar meerderjarige niet Europese zoon) van aanvragers is niet voorzien in de wet.”

In casu wordt aldus geoordeeld dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, daar de zoon van de verzoekende partijen, erkend vluchteling in België, negentien jaar is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen betogen echter dat deze motieven indruisen tegen de internationale bepalingen betreffende de gezinshereniging als een recht, dat de nationale wetgeving conform de internationale wetgevendende akten moeten geïnterpreteerd worden. Zij wijzen erop dat volgens arrest nr. C-550/16 van 12 april 2018 van het Hof van Justitie van de Europese Unie het uitgangspunt van de beoordeling van de minderjarigheid in de zin van artikel 10, §3, a), van de Gezinsherenigingsrichtlijn de datum van het verzoek tot internationale bescherming moet zijn. De verzoekende partijen wijzen erop dat hun zoon op 20 januari 2016, aldus op 16 jarige leeftijd, het verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Zij stellen dat volgens het Hof van Justitie hun zoon Z.B. beschouwd dient te worden als minderjarige waardoor hij overeenkomstig artikel 10, §3, a), van de Gezinsherenigingsrichtlijn met zijn bloedverwanten in de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn recht heeft op gezinshereniging.

Betreffende de beoordeling van de minderjarigheid in de zin van artikel 10, §3, a), van de Gezinsherenigingsrichtlijn, waarvan artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelt het Hof van Justitie in voornoemd arrest als volgt:

“Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).”

De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij, door te stellen dat gezinshereniging niet langer mogelijk is op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, daar de zoon van de verzoekende partijen, erkend vluchteling in België, negentien jaar is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de voorwaarden voor gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. De voorwaarde van minderjarigheid uit artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet dient immers conform de rechtspraak van het Hof van Justitie beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming, zijnde *in casu* 20 januari 2016, ogenblik waarop de zoon Z.B. van de verzoekende partijen 16 jaar is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.1.5. De verwerende partij betoogt verder dat het voormelde arrest van het Hof van Justitie niet tot gevolg heeft dat de minderjarige voor onbepaalde duur moet worden beschouwd als minderjarige van zodra hij als minderjarige een verzoek tot internationale bescherming indient, dat dit tot gevolg zou hebben dat de ouders zeer lang kunnen wachten met het indienen van een aanvraag gezinshereniging omdat hun kind toch steeds beschouwd wordt als minderjarige. Zij wijst erop dat om hier aan tegemoet te komen het Hof van Justitie oordeelde dat de aanvraag moet worden ingediend binnen een redelijke termijn, en dit preciseerde als drie maanden. De verwerende partij meent dan ook dat de verzoekende partijen hun aanvraag tot gezinshereniging dienden in te dienen binnen de drie maanden nadat hun zoon Z.B. de vluchtelingenstatus werd toegekend, zijnde op 30 augustus 2017. Zij betoogt dat indien de

drie maanden niet zouden worden toegepast, er afbreuk wordt gedaan aan het doel en de inhoud van het bovenvermelde arrest van het Hof van Justitie en de ouders zich gedurende een onbepaalde tijd kunnen beroepen op artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, wat strijdt met het doel van voormeld artikel. Zij meent dan ook dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen zich niet meer kunnen beroepen op de rechten, vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat deze motivering, waarom de verzoekende partijen zich niet langer kunnen beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet, geenszins uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt, zodat het *in casu* een *a posteriori* motivering betreft in de verweernota. Dergelijke *a posteriori* afwegingen vermogen het gebrek in de bestreden beslissingen niet recht te zetten.

Bovendien stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie, zoals de verwerende partij ook stelt in haar verweernota, een beperking heeft ingevoerd voor de ouders van een persoon die erkend werd als vluchteling, meerderjarig is geworden en het verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, op de termijn om een aanvraag tot gezinshereniging met voormelde erkend vluchteling in te dienen na de erkenning als vluchteling, in die zin dat het dient te gaan om een 'redelijke termijn'. Het Hof van Justitie oordeelt in het eerder genoemde arrest als volgt:

“Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.”

Hieruit blijkt dat een indicatie kan gevonden worden in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat er moet vanuit gegaan worden dat het op artikel 10, derde lid, a), van die richtlijn, omgezet in artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, ingediende verzoek om gezinshereniging “*in beginsel*” moet worden ingediend binnen de drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige.

Het Hof van Justitie verwijst aldus voor de termijn waarbinnen de aanvraag conform artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet “*in beginsel*” dient te worden ingediend naar de bepalingen van artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Voormelde bepaling van de Gezinsherenigingsrichtlijn biedt echter ruimte voor de lidstaten. Immers stelt voormelde bepaling dat de lidstaten “*kunnen*” eisen dat de vluchtelingen aan bepaalde voorwaarden voldoen wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Gebruik makend van de mogelijkheid om meer voordelige bepalingen op te nemen, heeft de Belgische wetgever voormelde bepaling omgezet in de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 10, §2, vijfde lid, en ervoor geopteerd dat aan bepaalde voorwaarden niet dient voldaan te zijn door familieleden van als vluchteling erkende vreemdeling, onder meer voor zover de aanvraag tot verblijf werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Gezien de Belgische wetgever van oordeel is dat bepaalde voorwaarden niet dienen voldaan te zijn door de aanvragers tot gezinshereniging met erkende vluchtelingen indien de aanvraag volgt binnen het jaar na de erkenning als vluchteling, en dit een termijn is die ruimer is dan de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziene termijn, komt het kennelijk onredelijk voor om in het geval van de zoon van de verzoekende partijen, die het recht op gezinshereniging als minderjarige kan laten gelden daar zij als vluchteling erkend werd en het verzoek hiertoe heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, te eisen dat de aanvraag tot gezinshereniging door zijn ouders wordt ingediend binnen de drie maanden, verwijzend naar de indicatie gegeven in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Bovendien kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het Hof van Justitie melding maakt van een “*redelijke termijn*”, waarbij zij ook stelt dat de termijn waarbinnen de aanvraag “*in beginsel*” dient te worden ingediend drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de

betrokken minderjarige is. Een beoordeling *in concreto* drong zich dan ook op, wat *in casu* geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

3.1.6. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen in hoofde van de verzoekende partijen.

3.2. Ten aanzien van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen

3.2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan het rechtzekerheidsbeginsel.

De verzoekende partijen zetten hun enig middel ten aanzien van de beslissingen in hoofde van hun minderjarige kinderen uiteen als volgt:

“De zes beslissingen voor de 6 meereizende minderjarige kinderen worden eveneens samen behandeld. De motivering voor de zes beslissingen is identiek en luidt: Aangezien de visumaanvraag van de ouders (visumaanvraag 45653 - 45654) op 2 april 2019 geweigerd werden, worden uiteraard de visumaanvragen van betrokkene / 6 meerreizende kinderen geweigerd (visum aanvragen xxx).

Middel: Schending van het rechtzekerheidsbeginsel

Verzoekers hebben aangetoond dat hun weigeringsbeslissingen (visumaanvragen xxx) vernietigd dienen te worden, dient dan ook de weigeringsbeslissing van de 6 meereizende kinderen eveneens te worden vernietigd.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat indien de hoofdbeslissing vernietigd wordt ook de gevolgbeslissing wordt vernietigd. Het is duidelijk dat de weigeringsbeslissing van de 6 kinderen een gevolg beslissing is van de beslissing van verzoekers zelf. Dit blijkt uit de motivering zelf van de bestreden beslissing. De beslissingen van de kinderen verwijst integraal naar de beslissingen van de ouders / verzoekers. Indien de beslissing van verzoekers wordt vernietigd kan niet anders besloten worden dan ook de beslissing van de 6 meereizende kinderen te vernietigen. De beslissing van de kinderen kan niet zich zelf verder bestaan zonder dat die ondersteund wordt door de hoofdbeslissing zijnde de beslissing van verzoekers zelf.

Bij een vernietiging van de beslissing van verzoekers zelf kunnen de afhankelijke gevolgsbeslissingen niet verder in het rechtsleven bestaan.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2.2. Met onderhavig arrest van de Raad wordt het beroep van de verzoekende partijen ten aanzien van de bestreden beslissingen naar aanleiding van de aanvragen ingediend door de verzoekende partijen in eigen naam ingewilligd en worden voormelde beslissingen vernietigd. Derhalve worden deze beslissingen geacht nooit te hebben bestaan en kunnen zij niet de grondslag uitmaken van de beslissingen tot weigering van het visum die in hoofde van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen werden genomen. Deze bestreden beslissingen moeten dan ook worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DENWYNGAERT

N. VERMANDER